

Kapitola prvá

„A raz, dva, tri, a raz, dva, tri, a – otoč sa, dievča!“ Rose si povzdychla a poslušne sa otočila. Naposledy tancovala v benátskej tanečnej sále osvetlenej sviečkami v ohromných krištáľových kolesách na strope. Okolo nej boli maskované urodzené dámy a hrala hudba, ktorá ju strhla do víru striebornej zvonkohry.

Jemné brnkanie klavíra jej nemohlo rozihrať nohy ako pred niekoľkými týždňami benátsky orchester. A Bella sa odmietla riadiť striktnými príkazmi slečny Fellovej ohľadne zdvorilých tanečných krokov štvorylky. Neprestávala si vymýšľať kroky a slečna Fellová to neschvalovala. Aj tá najveselšia melódia znie pochmúrne, keď každé štyri takty klavír prestane hrať, lebo klaviristka zhrozene zasyčí.

Rose privrela oči a v mysli sa jej vybavili jemné kožuštinové rukavičky namiesto Belliných chudých horúcich rúk. „Rose! Ani ty! *Chassé!* Och, dosť, dosť, nedokážem vás dve ani vystáť. Povedzte slúžke, že chcem do izby čaj s levanduľovými sušienkami.“ Na človeka v jej veku vyskočila slečna Fellová zo stoličky pri klavíri s pozoruhodnou energiou – akú zvykla venovať veciam takým nevhodným pre dámu – a rázne odkráčala z izby.

Rose klesla na malú pozlátenu stoličku a pokrútila hlavou. „Pani Jonesová dostane záchvat. Som si celkom istá, že v kuchyni žiadne levanduľové sušienky nie sú. Sarah aby špendlíkom vyvrátila dierky do obyčajných sušienok a nastrokala do nich levanduľu.“

„Nemyslíš, že slečna Fellová by to mala vedieť, keď je taká mocná čarodejníčka,“ húpala Bella a po vyleštených parketách ladne pretancovala cez izbu. Zložila sa na lavičku pod oknom, vedľa stoličky, kde sedela Rose. „Pravda, však?“ Dievčatá si vymenili pohľad a Rose sklopila zrak a pousmiala sa. Ešte pred pár mesiacmi bola dievčaťom zo sirotinca. S Bellou sa prvýkrát stretla, keď zakladala oheň v izbe mladšieho dievčatka. Rose prišla zo sirotinca, aby robila tú najposlednejšiu slúžku v dome Bellinho otca, mocného čarodejníka Aloysia Fountainina, ktorý pracoval ako poradca kráľa. Ale potom učeň pána Fountainina, neznesiteľný Freddie, zistil, že aj Rose dokáže čarovať a všet-

ko sa zmenilo. Tanečné hodiny – akokoľvek otrasné – sa jej zdali ako z úplne iného sveta.

Slečna Fellová s nimi žila v dome pána Fountaina, odkedy sa vrátili z Benátok, kam odcestovali, aby porazili šíaleného čarodejníka Gossamera. V žiadnom prípade nebola ničím takým obyčajným ako je guvernanka, ale aj tak *prevzala* Belline hodiny tanca a nástojila na tom, aby ich navštevovala aj Rose. Pár predmetov vyučovala aj Freddieho, ale toho práve v dni, kedy mal mať etiketu a náuku o rodokmeňoch, začali stíhať tie najzaujímavejšie choroby.

Pán Fountain mal v každom prípade v úmysle nájsť Belle novú guvernanku. Belle sa totiž tesne predtým, ako odišli do Benátok, podarilo po dlhom úsilí vyštváť poslednú guvernanku, trpezlivú slečnu Anstrutherovú. Bellina mágia sa práve začínala prejavovať – a ona ju nedokázala celkom kontrolovať. Rose ju však skôr upodozrievala, že ju ani kontrolovať nechce, pretože tak je to zábavnejšie. Nanešťastie, Bellina mágia bola aj nesmierne silná.

Nikto si celkom neuvedomil, *aká* silná, kým pred dvomi týždňami nepristali v Doveri. Ako pán Fountain predpokladal, benátska loď sa v prístave zdržala len dovtedy, kým nevystúpili. Zdalo sa, že kapitán nepotrebuje čakať na priaznivý vietor. Hoci vzduch sa ani nepohol, čarovné plachty sa napli a loď odplávala.

Všetci spolu s Rose zostali na nábřeží ponechaní sami na seba, čo sa pánu Fountainovi stávalo veľmi zriedka. Bolo im strašne zima a Rose skleslo hľadela na sivú vodu a ešte sivšiu oblohu. Znovu sa chystalo snežiť, čo by aspoň prikrylo tú čľapkanicu okolo jej nôh. Dobrodružstvo, ktoré zažili v Benátkach, bolo nebezpečné, desivé a takmer smrtiace – ale aj vzrušujúce a domov bol taký skľučujúci. Na všetkých múroch boli vylepené plagáty, ktoré vyzývali k vstupu do armády. Vyzeralo to tak, že zatiaľ čo boli preč, sa čoraz viac a neodvratnejšie schyľovalo k vojne s Talskou ríšou.

Bella mala ruky schované vo veľkom bielom kožušinovom rukávniku a s velikánskymi očami na vyštípanej premrznutej tvári sa chúlila vedľa Rose a vzdychala. „Chcem kočiar!“ fňukala. „Som celkom zmrznutá. Ocko, zavolaj kočiar. Chcem ísť domov!“

„Ja chcem, ja chcem,“ šomral Freddie. „Nerobte si starosti, pane. Skočím do hostinca a nejaký dovediem. Prečo si nesadnete na stĺpik?“ Odprevadil pána k železnému stĺpiku, pričom znepokojene hľadel na miesto na veste, kde pána Fountaina prebodli. Mladší sluha Bill mu pomohol pána Fountainu usadiť. „A nedovoľte Belle, aby dostala záchvat zúrivosti. Mohla by sa vám vrátiť choroba.“

„Ďakujem, Frederick,“ vzdychol si pán Fountain unavene. Zdalo sa, že chlad má na jeho a Bellinu náladu rovnako ničujúci vplyv.

„Nemám záchvat zúrivosti,“ buchla Bella Fredericka do ramena. „Nechcem, aby si o mne takto hovoril. Ospravedlň, sa! Ocko, prikáž mu to!“

„Drahá Bella!“ zamračila sa povýšene slečna Fellová. „Správaj sa, prosím, ako dáma.“

„Ja nie som dáma, mám len osem rokov a je mi zima a chcem ísť do-oomov!“ Posledné slovo natiahla s desivým zakvílením a Rose si rukami zakryla uši, ktoré jej začali bolestivo pulzovať v rytme Bellinho hlasu.

Z paluby vysokej plachetnice, lode, ktorá k nim kotvila najbližšie, sa ozvali vydesené výkriky – keď sa stožiare začali chvieť, námorníci s rukami pritisnutými k hlave popadali na palubu.

„Bella, prestaň... Prosím...“ zašepkala Rose. Nebola ani najmenšia nádej, že by ju Bella mohla počuť. Ako to len robí? Vždy mala prenikavý vresk – slečna Anstrutherová zanechala zamestnanie u pána Fountaina, keď sa jej po Bellinom krikú rozkrvácali uši. Ale až také to nebolo.

Hrôzostrašné vytie sirény ustalo a Rose otvorila oči, ale to len Bella chytala dych. Za okamih začal nárek. Jeden zhrozený pohľad Rose ukázal, že aj ostatní si, podobne ako ona, stískajú hlavy. Bill bol na zemi, cez hlavu si pretiahol kabát a pán Fountain bezvládne sedel na stĺpiku. Freddie sa ho snažil podopierať, pričom mal hlavu zaborenú do pánovho pleca, ako sa pokúšal chrániť si uši.

Bellin otec! Zabíja ho! Rose odhodlane vykročila k Belle, ktorú, ako sa zdalo, tiež zasiahol jej vlastný rev. Ležala na snehu zvinutá do klobka a stále pokračovala v tom neľudskom jačaní.

„Bella!“ Rose naliehavo zafáhala Bellu za rameno a potom vykrikla. Dať si čo i len jednu dlaň dolu z ucha, to boli smrteľné muky. „Bella, musíš prestať! BELLA!“ V náhlejšť zlosti Rose siahla po lieku pani Jonesovej pre hysterické slúžky a plesla Bellu po tvári.

Krik v tej chvíli prestal, Bella sa narovнала a s rukou na líci pozrela na Rose. „Ty si ma *udrela*?“

Rose opatrne o krok ustúpila. „Áno,“ pripustila a sama seba sa spytovala, či by nemala utiecť. Ale zdalo sa, že Bella je skôr zmätená než nahnevaná.

„Prečo?“ zamrmlala a trela si líce. Rose dobre videla červenú škvrnu na Bellinej bledej tvári, ale necítila sa previniť.

„Pozri sa okolo seba!“ zlostne schmatla Bellu. Už nebola vystrašená. Teraz zúrila. Ako môže Bella nevedieť, čo vyviedla?

Bella sa jej zrútila do náručia a rozhliadla sa po ostatných. Kocúr pána Fountaina, Gus, ležal zrútený na dlažbe z okruhliakov a kožuch sa mu váľal v špinavom ľade. Ako sa naňho dievčatá dívali, pohlol chvostom a malátne si olízal labku.

„Toto si vykonala, Bella!“ povedala ostro Rose. „Lebo si dostala hlúpy, sebecký záchvat, ako dáke malé dievča. Toto už nikdy viac nesmieš urobiť.“